

åtföljd av lastbilen, bli de bestörta och sväva tydligen i ovisshet om vad de böra göra. En av dem rusade upp och försvann bland de närmaste kullarna i öster, medan två andra sprungo åt norr efter att ha kastat av sig pälsarna för att kunna löpa lättare. De tre övriga, som voro mindre beslutsamma, stannade kvar och hukade sig ned.

Vi gjorde tvärt halt och ropade an männen: "kom fram, vi vill tala med er!" Med dröjande steg gingo först de tre närmaste fram till personbilen och inom kort återvände de tre övriga. Ett par av de förra buro soldatuniformer under sina turkiska pälskappor och voro tydligen maroderande soldater från Jollbars Khans trupper i Hami.

Då jag tilltalade dem på turki, skockade de sig utanför bilfönstret.

"Vad är ni för folk?" frågade jag.

"Vi äro jägare från Hami."

"Vad jagar ni i denna ödemark, där det inte finns spår av vilt?"

"Jo, här finns vilda kameler. Vi ha inte funnit några ännu men skola söka dem i norr och i väster. Vi skjuta dem för köttets skull. Vi jaga också räv för skinnets skull."

En av männen avlägsnade sig och återvände med ett par rävsinn, som han visade.

"Hur många äro ni och hur stor är er karavan?"

"Elva man med elva kameler och tretton åsnor."

"Var äro era kamrater?"